

ორმოცდამეათე მუხლის დაფარული ისტორია — რიცხვი ცხრამეტი

მეორე ვაი — ნაწილი მეექვსე

Jeff Pippenger

2026-07-20

დანიელისა და გამოცხადების წიგნები ურთიერთს ავსებენ, რაც ნიშნავს, რომ ერთად ისინი სრულქმნილნი არიან.

„გამოცხადებაში ბიბლიის ყველა წიგნი ერთიანდება და სრულდება. აქ არის დანიელის წიგნის შევსება.“ მოციქულთა საქმეები, 585.

ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოები წინასწარმეტყველების შემსწავლელის ყურადღების ცენტრში უნდა იყოს, რადგან სწორედ იქ არის უმთავრესად გადმოცემული უკანასკნელი დღეების გარეგანი ისტორია.

„გაცილებით უმჯობესია, ღვთის სიტყვის ნათელში, ის მიზეზები შევისწავლოთ, რომლებიც სამეფოთა აღზევებასა და დაცემას განაგებენ. ახალგაზრდობამ იკვლიოს ეს ჩანაწერები და დაინახოს, როგორ იყო ერების ჭეშმარიტი კეთილდღეობა დაკავშირებული ღვთიური პრინციპების მიღებასთან. მან შეისწავლოს დიდი რეფორმატორული მოძრაობების ისტორია და დაინახოს, რამდენჯერაც ეს პრინციპები, თუმცა შეურაცხყოფილი და შეძულებული, ხოლო მათი დამცველები საპრობილეში და ეშაფოტზე მიყვანილნი, სწორედ ამ მსხვერპლთა მეშვეობით გაიმარჯვეს.“ Education, 238.

საღმრთო ისტორიები, იქნება ეს „დიდი რეფორმატორული მოძრაობები“ თუ „სამეფოთა აღზევება და დაცემა“ — ღვთის სიტყვაში საღმრთო ისტორიები სიცოცხლისა და სიკვდილის საკითხად არის წარმოდგენილი. პავლემ 2 თესალონიკელთა, მეორე თავში, ჩაწერა, რომ ისინი, რომელთაც ჭეშმარიტება არ შეიყვარეს და ამის შემდეგ ძლიერ ცდუნებას იღებენ, ასე იქცევიან იმიტომ, რომ აირჩიეს უარყოფა იმ უწყებისა, რომელიც პავლემ ამ მონაკვეთში გამოკვეთა. ეს მონაკვეთი წარმოგვიდგენს წარმართული რომის დამოკიდებულებას საპაპო რომთან, რაც ასევე არის პერგამოსისა და თიატირის ურთიერთმიმართება და აგრეთვე რკინისა და თიხის ურთიერთობა, ისევე როგორც გველეშაპისა და მხეცის ურთიერთობა. საპაპო რომის აღზევება, წარმოდგენილი თიატირით, და წარმართული რომის დაცემა, წარმოდგენილი პერგამოსით, არის ჭეშმარიტება, რომელიც სძულთ მათ, ვინც ძლიერ ცდუნებას იღებს.

მილერიტულ ისტორიაში, მილერიტებსა და პროტესტანტებს შორის დავა, რომელმაც თავისი გზა 1843 წლის პიონერულ წინასწარმეტყველურ დიაგრამამდე მიაღწია, ეხებოდა იმას, თუ რომელი ისტორიული ძალა იყო წარმოდგენილი როგორც „შენი ხალხის მმართველნი“ დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთოთხმეტე მუხლში. იყვნენ თუ არა ეს მმართველნი წარმართული რომის აღზევება, როგორც ამას მილერიტები

ამტკიცებდნენ, თუ სელეგვიდების დაცემა, როგორც ამას პროტესტანტები აცხადებდნენ?

„ყოველი ერი, რომელიც მოქმედების ასპარეზზე გამოჩენილა, დაშვებულ იქნა, დაეკავებინა თავისი ადგილი დედამიწაზე, რათა გამოჩენილიყო, აღასრულებდა თუ არა იგი „მცველისა და წმიდის“ განზრახვას. წინასწარმეტყველებამ ასახა მსოფლიოს დიდი იმპერიების—ბაბილონის, მიდია-სპარსეთის, საბერძნეთისა და რომის—აღზევება და დაცემა. თითოეულ მათგანთან, ისევე როგორც ნაკლები ძლიერების მქონე ერებთან, ისტორია კვლავ განმეორდა. თითოეულს ჰქონდა თავისი გამოცდის ჟამი, თითოეულმა მარცხი განიცადა, მისი დიდება განელდა, მისი ძლიერება განქარდა, და მისი ადგილი სხვამ დაიკავა....“

„ერების აღზევებისა და დაცემის მაგალითიდან, როგორც ეს წმინდა წერილის ფურცლებზე ცხადად არის წარმოჩენილი, მათ უნდა ისწავლონ, რაოდენ ფუჭია მხოლოდ გარეგნული და ქვეყნიური დიდება. ბაბილონი, მთელი თავისი ძლიერებითა და ბრწყინვალეობით, რომლის მსგავსი მას შემდეგ ჩვენს სამყაროს აღარ უხილავს, — ძალა და ბრწყინვალეობა, რომელიც იმ დროის ხალხს ასე მტკიცედ და მარადიულად ეჩვენებოდა, — რამდენად სრულიად გაქრა! როგორც „მინდვრის ყვავილი“, ისე დაიღუპა იგი. ასე იღუპება ყოველივე, რასაც საფუძვლად ღმერთი არ უდევს. მხოლოდ ის, რაც მის განზრახვასთან არის დაკავშირებული და მის ხასიათს გამოხატავს, შეძლებს დარჩენას. მისი პრინციპებია ერთადერთი მტკიცე საგნები, რაც ჩვენმა სამყარომ იცის.“ Education, 177, 184.

ბიბლიური ისტორია არის ის ხილვა, რომლის უკმარისობაზეც სოლომონმა თქვა, რომ მის გარეშე ხალხი იღუპება. მიღწერებმა ამოიცნეს და გამოაცხადეს ას ორმოცდაათი წელი, რომელიც გამოცხადების მეცხრე თავში, მეხუთე და მეათე მუხლებში, „ხუთ თვედ“ არის წარმოდგენილი, მაგრამ ისინი ღრმად არ ჩაღრმავებიან იმ ისტორიაში, რომელიც გამოცხადების მეცხრე თავშია წარმოდგენილი. მათ სწორად ამოიცნეს მეათე მუხლის ხუთი თვე, მაგრამ, როგორც ჩანს, მიიჩნიეს, რომ რადგან მეხუთე და მეათე მუხლები ორივე შეიცავს გამოთქმას „ხუთი თვე“, ეს უბრალოდ აღნიშნავდა ორივე მუხლში წარმოდგენილი ტანჯვის წინასწარმეტყველების ხაზგასმას. ახლა იოლად შეიძლება დამტკიცდეს, რომ როდესაც მეხუთე მუხლი წარმოადგენს „ხუთ თვეს“, იგი წარმოადგენს ას ორმოცდაათ წელს, რომელიც დაიწყო მუჰამედის სიკვდილით 632 წელს და დასრულდა 782 წელს ბიზანტიის, ანუ აღმოსავლეთ რომის იმპერიის, იმპერატორიკა ირინეს დამცირებით.

პიონერები მართებულნი იყვნენ მეათე მუხლის იმგვარ გამოყენებაში, whereby 1299 წლის 27 ივლისს ნიკომედიის ბრძოლა მიჩნეულ იქნა ას ორმოცდაათი წლის დასაწყისად, რომელიც დასრულდა კონსტანტინოპოლში მეფობის უკანასკნელი კონსტანტინეს დამცირებით 1449 წლის 27 ივლისს. ხაზი ხაზზე, ას ორმოცდაათი წლის პერიოდი მიუთითებს მსოფლიო ისლამზე, როგორც ეს წარმოდგენილია როგორც არაბეთის ისლამის პირველი ვაით, ისე თურქეთის ისლამის მეორე ვაით. ისლამი, რომელმაც ერთობლივად დაამცირა როგორც იმპერატორი, ისე იმპერატორიკა, განსაზღვრავს მსოფლიო ისლამს, რომელიც იპყრობს სამეფოს, რომელიც შედგება

ქალისაგან, წარმოდგენილის ირინეს მიერ, და კაცისაგან, წარმოდგენილის უკანასკნელი კონსტანტინეს მიერ.

ას ორმოცდაათ წელს, რომელიც ირინეს დამცირებით სრულდება, არაბეთის ისლამი ბიზანტიის მხარესა თუ ტერიტორიას იპყრობს, რის შედეგადაც ირინე ისეთ დამცირებულ მდგომარეობაში აღმოჩნდა, რომ იძულებული გახდა სამი წლის განმავლობაში ხარკი ეხადა, სხვა დაკისრებებთან ერთად. როდესაც უკანასკნელი კონსტანტინეს დამცირება მოხდა, ამან აღნიშნო ოთხწლიანი პერიოდის დასაწყისი, რომელიც აღმოსავლეთ რომის დედაქალაქის ალყითა და დამხობით სრულდება. ორივე შემთხვევაში ეს იყო ისლამი — ირინესთვის არაბული ისლამი და უკანასკნელი კონსტანტინესთვის თურქული ისლამი. უკანასკნელ დღეებში მსოფლიო მასშტაბით ისლამი, როგორც წარმოდგენილია არაბული და თურქული ისლამის ორი მოწმით, რომლებიც პირველ და მეორე ვალებშია წარმოჩენილი, ჯერ ტერიტორიას დაიკავეს და შემდეგ — დედაქალაქს. უკანასკნელი დღეების პოლიტიკური ერთეული, რომელსაც აღმოსავლეთ რომის კონსტანტინე წარმოადგენს, სიმბოლურად დაქორწინებულია უკანასკნელი დღეების რელიგიურ ერთეულზე, რომელსაც აღმოსავლეთ რომის ირინე წარმოადგენს. ტერმინებს „პოლიტიკური“ და „რელიგიური ერთეული“ ვიყენებ იმის აღსანიშნავად, რომ მხეცის ხატის სიმბოლო პირველად შეერთებულ შტატებში ჩნდება და შემდეგ — მსოფლიოში. მხეცის ხატი არის კონსტანტინესა და ირინეს სიმბოლური ქორწინება, რომლებიც ორივენი დამცირებულნი არიან, რადგან თავიანთ ტერიტორიასა და დედაქალაქს ისლამს უთმობენ.

მათი ქორწინება განისაზღვრება ორი ისტორიის შეპირისპირებით, და იგი წინასახედ იქნა კონსტანტიასა და ლიცინიუსის ქორწინებით 313 წელს, როდესაც ძალაში შევიდა მილანის ედიქტი, და სიმბოლური სმირნის ეკლესია დასრულდა, ხოლო სიმბოლური პერგამონის ეკლესია დაიწყო. ისინი, ვისაც პავლე ასახელებს, როგორც ძლიერ საცდურს მიღებულთ, უარს ამბობენ იხილონ პავლეს გამაფრთხილებელი უწყება, რომელიც მოიცავს განდგომილებას, ვიდრე ცოდვის კაცი გამოცხადდებოდეს. განდგომილება ხდება პერგამონის ისტორიის პერიოდში, ხოლო ცოდვის კაცი გამოცხადდა 538 წელს, როდესაც დაიწყო თიატირის ეკლესია.

ნურავინ მოგატყუებთ რაიმე სახით; რადგან ის დღე არ მოვა, თუ ჯერ განდგომილება არ მოვა და არ გამოცხადდება ცოდვის კაცი, დაღუპვის ძე, რომელიც ეწინააღმდეგება და აღიმაღლებს თავს ყოველივეზე, რაც ღმერთად იწოდება ან თაყვანსაცემია, ისე რომ იგი, როგორც ღმერთი, ზის ღვთის ტაძარში და აჩვენებს თავს, თითქოს ღმერთი იყოს. 2 თესალონიკელთა 2:3, 4.

აღმოსავლეთ რომის ისტორია გვაძლევს ორ მოწმეს იმ წინასწარმეტყველური ჭეშმარიტების შესახებ, რომელიც ასევე წარმოდგენილია აღმოსავლეთ რომისა და დასავლეთ რომის სიმბოლურ ურთიერთობაში. ამ ურთიერთობაში დასავლეთ რომი არის ეკლესია, ხოლო აღმოსავლეთ რომი — სახელმწიფო. რომი არის ეკლესიისა და სახელმწიფოს შეერთება, როგორც ეს წარმოდგენილია რკინისა და თიხის სახით დანიელის წიგნის მეორე თავში.

იმ მიზეზს, რის საფუძველზეც დამაჯერებლად შეიძლება დანახვა იმისა, რომ უკანასკნელ დღეებში მსოფლიო მასშტაბის ისლამი გამოდის იმ ძალის წინააღმდეგ, რომელიც ეკლესიისა და სახელმწიფოს შერწყმად არის წარმოდგენილი, და იპყრობს მის ტერიტორიასა და დედაქალაქს, ამყარებს კიდევ ორი სხვა მოწმე გამოცხადების მეცხრის წმინდა ისტორიიდან. ოსმანმა ნიკომედიის ტერიტორია დაიპყრო 1299 წლის 27 ივლისს, ხოლო ორი წლის შემდეგ, 1301 წელს, მან ნიკეის ტერიტორიაც დაიპყრო. მისმა ძემ 1331 წელს დაიპყრო ნიკეის დედაქალაქი, ხოლო იმავე ძემ ნიკომედიის დედაქალაქი დაიპყრო ოთხწლიანი ალყის შედეგად, რომელიც 1337 წელს დასრულდა. პიონერებმა ოსმანთან მიმართებით 1299 წლის 27 ივლისი მონიშნეს, მაგრამ მომდევნო ბრძოლას, ნიკეის ბრძოლას, არასოდეს შეხედეს როგორც ოსმალეთის იმპერიის დაარსების ისტორიულ მეორე ნაბიჯს. 1299 წლის 27 ივლისი იყო პირველი ნაბიჯი რამდენიმე ნაბიჯიდან, რომლებიც კვირა-დღის კანონს მიჰყავდა. თურქული ისლამის პირველმა ორმა ნაბიჯმა გამოავლინა წინასწარმეტყველების დასაწყისი, რომელიც დასრულდა 1449 წელს, შემდეგ კვლავ 1840 წელს, შემდეგ კვლავ 9/11-ზე და შემდეგ კვლავ 2023 წლის 31 დეკემბერს.

იმ ორ ნაბიჯთაგან პირველმა აღნიშნა არა მხოლოდ ას ორმოცდაათი წლის დასაწყისი, არამედ ასევე აღნიშნავდა ოცდათვრამეტი წლის დასაწყისსაც. იგი დაიწყო იმით, რომ ოსმანმა დაიკავა ნიკომედიის ტერიტორია, და დასრულდა ოცდათვრამეტი წლის შემდეგ, როდესაც ოსმანის ძემ ნიკომედიის დედაქალაქი აიღო ოთხწლიანი ალყის დასასრულს, 1337 წელს. რიცხვი ოცდათვრამეტი ნიშნავს „აღმდგომას“, და ოსმანის მიერ ტერიტორიის დაკავების თავდაპირველმა ნაბიჯმა აღნიშნა თურქული ისლამის აღმდგომა. ოცდათვრამეტწლიანი ამ პირველი ნაბიჯის დასკვნას აღნიშნავს „ოთხწლიანი“ ალყა. ას ორმოცდაათი წლის უკანასკნელ ნაბიჯზე დამცირება მოეწოდება, და ოთხი წლის შემდეგ, 1453 წელს, აღმოსავლეთ რომის დედაქალაქი დაიპყრობენ.

იყო ეს ოსმალეთის თურქები 1453 წელს, თუ ოსმანის ძე, რომელმაც 1337 წელს ნიკომედია და 1331 წელს ნიკეა დაიპყრო, სამივე შემთხვევაში თითოეული დედაქალაქი ისტორიის რომელიღაც ეტაპზე აღმოსავლეთ რომის დედაქალაქად მსახურობდა. სამივე ხაზი აღმოსავლეთ რომის დაპყრობას მიუთითებს. ამ სამიდან თითოეული ხაზი აღნიშნავს, რომ ისლამმა პირველად დაიპყრო აღმოსავლეთ რომის ტერიტორია და შემდეგ მისი დედაქალაქი. სამივე დედაქალაქის სახელწოდება იმ ტერიტორიის სახელწოდებას ემთხვევა. ამ სამი ხაზიდან თითოეულს თავისი გამოკვეთილი ალფა და ომეგა ისტორიული ფიგურები ჰყავს. მიუხედავად იმისა, რომ ისინი ეკლესია-სახელმწიფოს ურთიერთობას მიუთითებენ როგორც იმპერატორის, ისე იმპერატრიცის ისლამის მიერ დამცირებით, ეს წინასწარმეტყველური დამცირება მათ ხაზებს დასავლეთ რომთანაც აკავშირებს, რომელიც ასევე იქნა დამცირებული კონსტანტინე დიდის მიერ, როდესაც მან 330 წელს ქალაქ რომის ნაცვლად კონსტანტინოპოლი აირჩია. დასავლეთ რომის საბოლოო დამცირება 476 წელს დადგა უკანასკნელი იმპერატორით, და მას შემდეგ მისი დაცემა სწრაფად გაგრძელდა.

დასავლური რომი, აღმოსავლურ რომთან მიმართებით, ეკლესია იყო; აღმოსავლეთი კი — სახელმწიფო. დამცირება დასაწყისში, 330 წელს; შემდეგ დამცირება 476 წელს; შემდეგ 782 წელს; და კვლავ 1449 წელს. დამცირების ხაზი, რომელიც სამეფოს გაყოფით იწყება, 476 წელს გრძელდება იმპერატორის და, შესაბამისად, იმპერიის დაკარგვის დამცირებით, რასაც შემდეგ ისლამი მოსდევს, რომელმაც ჯერ აღმოსავლეთის ტერიტორიას მოუტანა დამცირება 782 წელს, ხოლო შემდეგ აღმოსავლეთის დედაქალაქს — 1453 წელს.

ბიბლიური წინასწარმეტყველების ისლამი ნათელს ჰფენს როგორც აღმოსავლეთ, ისე დასავლეთ რომის ხაზს, და სინათლე, რომელსაც ისლამი დღეს გამოიმუშავებს, თანხმობაშია იმასთან, თუმცა გაცილებით სცილდება იმას, რაც ისლამის ფუძემდებლური ნათელი იყო მილერიტ პიონერთათვის. გამოცდის ჟამი, რომელიც 2024 წელს დაიწყო იმ საკითხით, თუ ვინ არიან „შენი ხალხის მძარცველნი, რომელნიც ხილვას დაამყარებენ“, იყო გამოცდის პერიოდის ალფა, და ახლა, გამოცდის პერიოდის დასასრულს, გამოცხადების მეცხრე თავის ისლამის თემიდან მომდინარე ნათელი ამატებს დასავლეთ და აღმოსავლეთ რომის მოწმეებს, რომლებიც ამ მიმდინარე უკანასკნელ დღეებამდე არასოდეს ყოფილა განხილული.

ისლამის წინასწარმეტყველური ხაზები, რომლებიც წარმოდგენილია მეცხრე-მეთერთმეტე თავებში, აერთიანებს დანიელის მეთერთმეტე თავის მეათე-მეთექვსმეტე მუხლებში განთავსებულ ისტორიის ხაზებს იმ მოწმობების მოწოდებით, რომლებიც უკავშირდება ამ წერილებში უკვე განხილულ ხაზებს. მაგრამ ისლამის აღმავლობის წინასწარმეტყველურ ილუსტრაციაში მოიცემა როგორც მილერიტა მოძრაობის, ისე ას ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობის აღმავლობაც. ოთხწლიანი ორი პერიოდი, რომელიც მტკიცედ არის მოთავსებული გამოცხადების მეცხრე თავის დროით წინასწარმეტყველებათა ფარგლებში და მათ შემადგენელ ნაწილად, მოწმობს 1840 წლიდან 1844 წლამდე არსებულ ოთხ წელზე. 1844 წელს წინასწარმეტყველური დრო უკვე აღარ არის, ამიტომ სიმბოლური ოთხწლიანი პერიოდი განისაზღვრება მისი წინასწარმეტყველური მახასიათებლებით და არა დროით. პირველი ოთხწლიანი პერიოდი აღნიშნავს, რომ ისლამმა 1337 წელს დაიპყრო ნიკომედია, ყოფილი აღმოსავლეთ-რომაული დედაქალაქი, ოცდათვრამეტი წლის შემდეგ, რაც მისმა მამამ ეს ტერიტორია დაიპყრო. მეორე ოთხწლიანი პერიოდი აღნიშნავს აღმოსავლეთ რომის პოლიტიკური და რელიგიური მმართველების დამცირებას 1449 წელს, რაც ისლამმა გამოიწვია, ხოლო მესამე ოთხწლიანი პერიოდი აღნიშნავს ღვთის ძალის დიდებულ გამოვლენას, როდესაც ანგელოზი, რომელმაც თავისი დიდებით ქვეყანა გაანათა, ჩამოვიდა 1840 წლის 11 აგვისტოს.

პირველი და მეორე ანგელოზის მილერიტული ისტორია თანხვედრა მესამე ანგელოზის ისტორიას ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დროს. ეს საბოლოო დაბეჭდვის საქმე არის ცოდვის წაშლა; იგი არის ღვთაებრიობისა და ადამიანობის შეერთება და მიმდინარეობს იმ ომის განმავლობაში, რომელიც ისლამის მიერ არის მოტანილი.

და გახსნა უძირო უფსკრული; და ავარდა კვამლი უფსკრულიდან, როგორც დიდი ღუმლის კვამლი; და დაბნელდა მზე და ჰაერი უფსკრულის კვამლის გამო. და გამოვიდნენ კვამლიდან კალიები მიწაზე; და მიეცა მათ ძალაუფლება, როგორც მიწის მორიელებს აქვთ ძალაუფლება. და ებრძანა მათ, რომ არ დაეზიანებინათ არც მიწის ზალახი, არც რაიმე მწვანე, არც რაიმე ხე, არამედ მხოლოდ ის კაცნი, რომელთაც არა აქვთ ღვთის ბეჭედი თავიანთ შუბლზე. გამოცხადება 9:2–4.

ყოველი წინასწარმეტყველების სრული აღსრულება უკანასკნელ დღეებშია, ამიტომ ეს მონაკვეთი ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვას ამოიცნობს. გამოცხადების მეცხრე თავში ისლამის წინასწარმეტყველება იძლევა ისტორიულ გასაღებს, რათა ისტორიაში, რომელმაც კულმინაციას 1840 წლის 11 აგვისტოს მიაღწია, როდესაც ისლამი შეიზღუდა, ერთად იქნეს მოტანილი ძალის ყველაზე სრული ილუსტრაცია, რომელიც ხილვას ამყარებს. იმ მომენტიდან გამოცხადების მეცხრე თავის მოწმობა გავრცელდა მეათე თავზე და პირველი და მეორე ანგელოზების ისტორიაზე. შემდეგ, მეთერთმეტე თავში მესამე ვაება მოულოდნელად მოდის კვირა კანონის დროს, რაც ის დროა, როდესაც მესამე ანგელოზის ხმამაღალი შემახილი იწყება. მეცხრე თავი არის ისლამის გასაღები დანიელსა და გამოცხადებაში წარმოდგენილი სამეფოების აღზევებისა და დაცემის მოწესრიგებაში. მეათე და მეთერთმეტე თავები ამოიცნობს ას ორმოცდაოთხი ათასი გონიერი ქალწულის გამოცდილებას. მეცხრე თავი ამოიცნობს სიმბოლოს, რომელიც გარეგან ხილვას ამყარებს, ხოლო მეათე და მეთერთმეტე თავები ამოიცნობს შინაგან ხილვას, რომელიც დაკავშირებულია კრავის მიყოლასთან უწმიდეს ადგილზე.

გამოცხადების მეათე თავი იხსნება ქრისტეს სახით, როგორც ძლევამოსილი ანგელოზისა, რომელიც ჩამოდის გახსნილი პატარა წიგნით. ეს მოვლენა აღსრულდა 1840 წლის 11 აგვისტოს, გამოცხადების მეცხრე თავის იმ წინასწარმეტყველების დასასრულს, რომელიც აღნიშნავს სამას ოთხმოცდათერთმეტ წელსა და თხუთმეტ დღეს. გამოცხადების მეათე თავი განსაზღვრავს შემდგომ ისტორიას იმ დრომდე, როდესაც ეს უწყება იოანეს მუცელში გამწარდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს. 1840-იდან 1844 წლამდე ეს ოთხი წელი იწყება პირველი ანგელოზის მოსვლით და სრულდება მესამე ანგელოზის მოსვლით. ეს ოთხი წელი, რომლებიც მოჰყვა 1840 წლის 11 აგვისტოს აღსრულებას, სახეობრივად იყო წარმოდგენილი ოთხი წლით — 1449 წლის 27 ივლისიდან 1453 წლამდე — სამას ოთხმოცდათერთმეტი წლისა და თხუთმეტი დღის დასაწყისში. ორივე ეს ოთხწლიანი პერიოდი ემთხვევა ნიკომედიის ალყის ოთხ წელს — 1333 წლიდან 1337 წლამდე. სიმბოლურად აღმოსავლეთის რომი ისლამმა სამჯერ დაიპყრო: პირველად — ნიკეის ალყისას 1331 წელს, შემდეგ — ნიკომედიის ოთხწლიანი ალყისას 1337 წელს, და შემდეგ — კონსტანტინოპოლის ალყისას 1453 წელს.

დიოკლეტიანემ 293 წელს რომი სამართლებრივად დაყო აღმოსავლეთად და დასავლეთად, ხოლო კონსტანტინემ 330 წელს რომი წინასწარმეტყველურად დაყო აღმოსავლეთად და დასავლეთად. 395 წელს, იმპერატორ თეოდოსიუს I-ის სიკვდილის შემდეგ, იმპერია ოფიციალურად და სამუდამოდ გაიყო, როცა მან აღმოსავლეთი და დასავლეთი თავის ორ ვაჟს უანდერძა. კათოლიკური ეკლესია 1054 წელს „დიდი სქიზმის“ დროს აღმოსავლეთად და დასავლეთად გაიყო. დაყოფა თანდათანობითი

იყო, ისევე როგორც შემდგომ მოჰყვა დაკნინება. ეს დაყოფა დღემდე რჩება. იმ თარიღიდან ორმოცდაათი წლის განმავლობაში, რომში დასავლეთის ეკლესიამ ისლამის წინააღმდეგ დაახლოებით ორასი წლის განმავლობაში მიმდინარე ჯვაროსნული ლაშქრობები დაიწყო. დასავლეთის რომი დაეცა, როცა 476 წელს თავისი უკანასკნელი იმპერატორი დაკარგა. აღმოსავლეთის რომი 1453 წელს დაეცა. პაპის რომი 1798 წელს დაეცა. წარმართული რომი 293, 330 და 395 წლებში აღმოსავლეთად და დასავლეთად გაიყო. პაპის რომი 1054 წელს აღმოსავლეთად და დასავლეთად გაიყო. და უაიტი სამეფოთა აღზევებასა და დაცემას ღვთის სიტყვის შესწავლის ძირითად საყრდენ წერტილად ასახელებს.

სამეფოები, რომლებიც გამოცხადების მეცხრე თავიდან ისტორიის სინათლეზე გამოდიან, აძლიერებენ არგუმენტს, რომ ხილვას საფუძვლად რომი უდევს. ისლამსა და ას ორმოცდაოთხ ათასს შორის არსებული წინასწარმეტყველური კავშირი იმის მტკიცებულებაა, რომ შუალდამის ღაღადის უწყება, რომელიც ქრისტეს მიერ სახედარზე ამხედრებული იერუსალიმში შესვლით იყო განსახიერებული, წარმოდგენილია დროის წინასწარმეტყველებით, რომელიც დაიწყო პირველი ვაის ჟამს, გაგრძელდა წინასწარმეტყველების მეორე ნაწილში, მეორე ვაის დროს, და თავის აღსრულებას მიაღწია ოთხწლიან ისტორიაში, სადაც პირველი და მეორე ანგელოზების მიღერიტული მოძრაობა დაიწყო სწორედ იმავე წინასწარმეტყველების აღსრულებით. წინასწარმეტყველება დაიწყო „ოცდათვრამეტი და ორი წლის“ (1299 და 1301) სიმბოლოთი, რომელიც აღნიშნავდა ისლამის აღმავლობას, და დასრულდა „ოცდათვრამეტი და ორი წლის“ (1838 და 1840) სიმბოლოთი, რომელიც აღნიშნავდა მიღერიტების აღმავლობას.

1844 წელს, მიღერიტთა ოთხწლიანი პერიოდის დასასრულს, რომელიც წინასწარ იყო ნაჩვენები 1333-დან 1337 წლამდე ალყით და 1449 წლიდან 1453 წლის ალყამდე, წინასწარმეტყველური დროის გამოყენება აღარ უნდა განხორციელებულიყო. ას ორმოცდაოთხი ათასის დროშის აღმართვა უშუალოდ არის დაკავშირებული იმ წინასწარმეტყველებასთან, სადაც ისლამი აღმართულია.

იუდა, შენ ხარ იგი, ვისაც შენი ძმები შეაქებენ; შენი ხელი იქნება შენი მტრების კისერზე; მამაშენის ძენი თაყვანს გცემენ შენ წინაშე. იუდა არის ლომის ბოკვერი; ნადავლიდან, შვილო ჩემო, აღსულხარ; ჩაიმუხლა, დაწვა როგორც ლომი და როგორც ხნიერი ლომი; ვინ გაბედავს მის აღძვრას? კვერთხი არ განეშორება იუდას, არც რჯულისმდებელი მის ფერხთა შორისიდან, ვიდრე მოვიდოდეს შილო; და მასთან იქნება ხალხთა შეკრება. თავის ჩოჩორს ვაზზე აბამს და თავისი ვირის ნუკრს — რჩეულ ვაზზე; ღვინოში გარეცხა თავისი სამოსელი და ყურძნის სისხლში — თავისი შესამოსელი: მისი თვალები ღვინით წითელი იქნება და მისი კბილები — რძით თეთრი. დაბადება 49:8–12.

ას ორმოცდაოთხი ათასი სრულყოფილად ირეკლავს ქრისტეს ხასიათს, ხოლო ქრისტე, სხვა სიმბოლურ წარმოდგენათა შორის, არის „რჩეული ვაზი“. დაბადების 16:12-ში ისმაელი მოხსენიებულია როგორც „ველური“ კაცი.

და იგი იქნება ველური კაცი; მისი ხელი ყოველი კაცის წინააღმდეგ იქნება, და ყოველი კაცის ხელი — მის წინააღმდეგ; და იგი დასახლდება ყველა თავისი ძმის წინაშე.

სიტყვა, რომელიც ითარგმნება როგორც „ველური“, არის არაბული ველური ვირი. ქრისტეს წარმომადგენლები უკანასკნელ დღეებში ამხედრებულნი არიან არაბული ველური ვირის უწყებაზე — იმ ვირისა, რომელზედაც ქრისტე შევიდა იერუსალიმში, იმ ვირისა, რომელმაც საბოლოოდ ილაპარაკა მას შემდეგ, რაც ბალაამმა იგი მესამედ დაჰკრა. მაცნებმა, რომლებმაც 1840 წელს გამოაცხადეს უწყება, რომელმაც ძალა შემატა პირველი ანგელოზის უწყებას, ვერ დაინახეს შესაბამისი და მნიშვნელოვანი ასორმოცდაათწლიანი წინასწარმეტყველება სწორედ იმ წინასწარმეტყველურ ისტორიაში, სადაც ის უწყება, რომელმაც მოძრაობა გააძლიერა, იყო განთავსებული. მათ ვერ დაინახეს ორი ოთხწლიანი პერიოდი იმავე დროის წინასწარმეტყველებაში, რომლებიც სახეობრივად წარმოადგენდნენ 1840-დან 1844 წლამდე ისტორიას. იუდას ტომის ლომი ახლა ხსნის ნათელს „ძველი ბილიკებიდან“, რომელიც აქამდე არასოდეს ყოფილა ხილული, და ეს არის ნათელი, რომელიც ეთანხმება იმ ნათელს, რომელიც იხსნებოდა 2023 წლის 31 დეკემბრიდან. ეს ყოველგვარ ეჭვს აქარწყლებს იმის თაობაზე, სწორედ ისლამი თუ არის, რომელიც ნეშვილს ურტყამს. ეს ნათელი ანათებს რომის სიმბოლოს, რითაც ხდება ომეგა-განცხადება 2024 წლის ალფა-დავის მიმართ შენი ხალხის მძარცველთა შესახებ, და აგრეთვე იგი არის იმავე სიმბოლოს შესახებ დავის ომეგა-სიმბოლო მილერიტულ ისტორიაში. იგი განსაზღვრავს, რომ გამოცხადების მეცხრე თავის დროის წინასწარმეტყველებათა ისლამი არის გარეგანი უწყება ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დროის შინაგანი ისტორიის განმავლობაში. ჩვენ უკვე გარკვეული ხანია ვასწავლით ამ ფაქტს, მაგრამ ახლა ამის ჩვენება შესაძლებელია ერთ ხაზზე, რომელიც იწყება გამოცხადების მეცხრე თავში და მთავრდება გამოცხადების მეთერთმეტე თავში. ისლამის დროის წინასწარმეტყველებასთან დაკავშირებული მესამე ოთხწლიანი პერიოდი, რომელიც აღსრულდა 1840-დან 1844 წლამდე, ასახავს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დროს. გამოცხადების მეთერთმეტე თავის დიდი მიწისძვრით ას ორმოცდაოთხი ათასი აღიმართებიან, როგორც დროშა.

ეზეკიელის ოცდამეშვიდე თავში ღვთის ხალხის ლაშქრად აღდგენა ორსაფეხურიანი პროცესია, რომელიც ადამის შექმნით იყო წინასწარ სახედ მოცემული. პირველად ადამი თიხისგან ჩამოყალიბდა, შემდეგ კი ქრისტემ მას სიცოცხლის სუნთქვა შთაბერა. ეზეკიელში პირველი წინასწარმეტყველება მკვდარ სხეულებს აყალიბებს, მაგრამ ისინი კვლავ მკვდარნი არიან. შემდეგ ოთხი ქარი სხეულებზე იბერება და ისინი ძლიერ ლაშქრად აღდგებიან. რიცხვები ოცდათვრამეტი და ორმოცი ამ ორ საფეხურს აღნიშნავს.

ჩვენ ამ საკითხებს შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

ამის შემდეგ იუდეველთა დღესასწაული იყო, და იესო ავიდა იერუსალიმში. იერუსალიმში კი, ცხვრის კარიბჭესთან, არის აუზი, რომელსაც ებრაულად ბეთესდა ეწოდება, და რომელსაც ხუთი სტოა აქვს. მათში იწვა უძლურთა დიდი სიმრავლე:

ბრმები, კოჭლები, გახმობილნი, რომლებიც წყლის აღძვრას ელოდნენ. რადგან ანგელოზი განსაზღვრულ ჟამს ჩადიოდა აუზში და წყალს აღძრავდა; და ვინც წყლის აღძვრის შემდეგ პირველად შევიდოდა, იკურნებოდა, რა სენითაც უნდა ყოფილიყო შეპყრობილი. იქ იყო ერთი კაცი, რომელსაც ოცდათვრამეტი წლის განმავლობაში სწეულება ჰქონდა. იესომ რომ დაინახა იგი მწოლიარე და შეიცნო, რომ უკვე დიდი ხანია ამ მდგომარეობაში იყო, უთხრა მას: გსურს განიკურნო? უძლურმა კაცმა მიუგო მას: უფალო, კაცი არ მყავს, რომ, როცა წყალი აღიძვრება, აუზში ჩამიშვას; და ვიდრე მე მივალ, სხვა ჩემზე ადრე ჩადის. იესომ უთხრა მას: აღდეგ, აიღე შენი საწოლი და იარე. და მყისვე განიკურნა ის კაცი, აიღო თავისი საწოლი და დადიოდა; და ის დღე შაბათი იყო. იოანე 5:1–9.

„ახლა ადექით,“ — ვთქვი მე, — „და გადადით ზერედის ხევზე.“ და გადავედით ზერედის ხევზე. ხოლო დრო, რომლის განმავლობაში კადემ-ბარნეადან მოვდიოდით, ვიდრე ზერედის ხევს გადავიდოდით, იყო ოცდათვრამეტი წელი, ვიდრე საბრძოლო კაცთა მთელი თაობა არ მოისპო ბანაკიდან, როგორც უფალს მათთვის ჰქონდა დაფიცებული. მეორე რჯული 2:13, 14.